

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

11. června 2015*

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Doručování soudních a mimosoudních písemností — Nařízení (ES) č. 1393/2007 — Článek 1 odstavec 1 — Pojem ‚občanská nebo obchodní věc‘ — Odpovědnost státu za ‚acta iure imperii‘“

Ve spojených věcech C-226/13, C-245/13, C-247/13 a C-578/13,

jejichž předmětem je žádost o rozhodnutí o čtyřech předběžných otázkách na základě článku 267 SFEU, z nichž tři předložil Landgericht Wiesbaden (Německo) rozhodnutími ze dne 16. a 18. dubna 2013, došlými Soudnímu dvoru ve dnech 29. dubna 2013, 2. května 2013 a 3. května 2013, a jedno předložil Landgericht Kiel (Německo) rozhodnutím ze dne 25. října 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 15. listopadu 2013, v řízeních

Stefan Fahrenbrock (C-226/13),

Holger Priestoph (C-245/13),

Matteo Antonio Priestoph (C-245/13),

Pia Antonia Priestoph (C-245/13),

Rudolf Reznicek (C-247/13),

Hans-Jürgen Kickler (C-578/13),

Walther Wöhlk (C-578/13),

Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk (C-578/13)

proti

Hellenische Republik,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano (zpravodaj), předseda senátu, S. Rodin, E. Levits, M. Berger a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Alexejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. října 2014,

* Jednací jazyk: němčina.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za S. Fahrenbrocka, M. a P. Priestophovi, jakož i R. Rezniceka, F. Braunem, Rechtsanwalt,
- za H.-J. Kicklera a W. Wöhlka, jakož i Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk, O. Hoepnerem, Rechtsanwalt,
- za řeckou vládu D. Kalogirosem, jakož i S. Charitaki, A. Karageorgou, S. Lekkou, M. Skorila a E. Panopoulou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi B. Eggers a A.-M. Rouchaud-Joët, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 9. prosince 2014,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 1 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 (Úř. věst. L 324, s. 79).
- 2 Tyto otázky byly položeny v rámci čtyř sporů, a to ve věci C-226/13, S. Fahrenbrock, ve věci C-245/13 M. a P. Priestophovi, ve věci C-247/13 R. Reznicek a ve věci C-578/13, H.-J. Kickler a W. Wöhlk, jakož i Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk na jedné straně, a Hellenische Republik (Řecký stát) na straně druhé, ohledně žalob směřujících k získání náhrady škody způsobené rušením práva držby a vlastnického práva nebo získání plnění z původních dluhopisů, jejichž splatnost již nastala, popřípadě též další kompenzace.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Druhý, šestý, sedmý a desátý bod odůvodnění nařízení č. 1393/2007 zní následovně:
  - „(2) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje lepší a rychlejší zasílání soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech.
  - [...]
  - (6) Účinnost a rychlost soudního řízení v občanských věcech vyžaduje, aby zasílání soudních a mimosoudních písemností mezi místními orgány určenými členskými státy probíhalo přímo a rychle [...]
  - (7) Rychlost zasílání vyžaduje využívání veškerých vhodných prostředků, které zajistí, že budou dodrženy určité podmínky týkající se čitelnosti a spolehlivosti obdržené písemnosti. [...]
  - [...]
  - (10) K zajištění účinnosti tohoto nařízení by měla být možnost odmítnout žádost o doručení písemnosti omezena na výjimečné situace.“

4 Článek 1 odst. 1 tohoto nařízení vymezuje jeho oblast působnosti takto:

„Toto nařízení se použije na občanské a obchodní věci, kdy musí být soudní nebo mimosoudní písemnost zaslána z jednoho členského státu do druhého za účelem doručení v druhém členském státě. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání nebo opomenutí při výkonu státní moci („*acta iure imperii*“).“

5 Ustanovení článku 3 uvedeného nařízení stanoví:

„Každý členský stát určí ústřední orgán pověřený

- a) poskytováním informací odesílajícím subjektům;
- b) hledáním řešení jakýchkoli obtíží, které mohou vzniknout při zasílání písemností určených k doručení;
- c) předáváním žádosti o doručení příslušnému přijímajícímu subjektu, a to ve výjimečných případech a na žádost odesílajícího subjektu.

Federativní státy, státy, ve kterých souběžně existuje více právních systémů, nebo státy s autonomními územními celky mohou určit více než jeden ústřední orgán.

6 Článek 4 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Soudní písemnosti jsou zasílány přímo a nejrychlejším možným způsobem mezi subjekty určenými podle článku 2.“

7 Článek 6 odst. 3 nařízení č. 1393/2007 stanoví:

„Pokud žádost o doručení zjevně spadá mimo oblast působnosti tohoto nařízení nebo pokud doručení není možné vzhledem k nesplnění formálních podmínek, jsou žádost a zaslání písemnosti po obdržení vráceny odesílajícímu subjektu spolu s oznámením o vrácení na jednotném formuláři uvedeném v příloze I.“

Řecké právo

- 8 Zákon č. 4050/2012 ze dne 23. února 2012, nazvaný „Pravidla, kterými se mění cenné papíry vydané nebo zaručené řeckým státem se souhlasem držitelů dluhopisů“ (FEK A' 36/23.2.2012), určuje způsob restrukturalizace dluhopisů tohoto státu. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tento zákon v podstatě stanoví předložení nabídky restrukturalizace držitelům určitých řeckých státních dluhopisů, jakož i zavedení doložky o restrukturalizaci, známé též pod názvem CAC („*collective action clause*“), jež umožňuje změnu původních podmínek cenných papírů prostřednictvím rozhodnutí přijatých kvalifikovanou většinou zastupující nesplacenou jistinu, a platí i pro menšinu.
- 9 Podle čl. 1 odst. 4 tohoto zákona změna uvedených cenných papírů vyžaduje přítomnost akcionářů představujících 50 % celkové hodnoty dotčených nesplacených dluhopisů, jakož i kvalifikovanou většinu odpovídající dvěma třetinám zúčastněného kapitálu.
- 10 Článek 1 odst. 9 zmíněného zákona stanoví restrukturalizační doložku, podle níž se rozhodnutí přijaté držiteli dluhopisů přijmout nebo odmítnout nabídku restrukturalizace předloženou řeckým státem použije *erga omnes*, je závazné pro všechny dotčené držitele dluhopisů, a ruší se jím všechny obecné nebo zvláštní zákonné předpisy, všechna správní rozhodnutí a všechny smlouvy, jež jsou s ním v rozporu.

Spory v původním řízení a předběžné otázky

- 11 Žalobci v původním řízení, z nichž všichni mají bydliště v Německu, zakoupili dluhopisy Hellenische Republik, které byly uloženy na jejich účtech cenných papírů, spravovaných bankami.
- 12 Po přijetí zákona č. 4050/2012 navrhl Hellenische Republik v únoru 2012 žalobcům v původním řízení výměnu předpokládající zejména výměnu řeckých státních dluhopisů za nové státní dluhopisy podstatně nižší hodnoty. K nabytí účinnosti této výměny bylo vyžadováno výslovné přijetí soukromými věřiteli.
- 13 Třebaže žádný z žalobců ve věci v původním řízení takovéto prohlášení o přijetí neučinil, Hellenische Republik v březnu 2012 přesto přikročil k navrhované výměně a navzdory námitkám těchto žalobců neumožnil těmto disponovat cennými papíry uloženými na jejich účtech cenných papírů. Mezitím se dluhopisy, o které se jedná ve věci C-578/13, staly splatnými.
- 14 Za těchto okolností podali žalobci v původním řízení k předkládajícím soudům a proti Hellenische Republik opravný prostředek, jímž se domáhali buď náhrady škody z důvodu rušení práva držby a vlastnického práva, nebo smluvního splnění původních závazků, které se staly splatnými, popřípadě též další kompenzace.
- 15 V rámci postupu doručování Hellenische Republik jako žalovanému vyvstala otázka, zda se tyto žaloby ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 týkají věcí občanských a obchodních, nebo je jejich předmětem jednání nebo opomenutí státu při výkonu veřejné moci.
- 16 Zejména ve sporech, o které se jedná ve věcech C-226/13 a C-247/13, Landgericht Wiesbaden požádal Bundesamt für Justiz (Spolkový úřad spravedlnosti) o doručení dotyčné žádosti žalovanému v souladu s postupem stanoveným nařízením č. 1393/2007. V rámci této žádosti vyjádřil Bundesamt für Justiz pochybnosti ohledně možnosti kvalifikovat tyto žaloby jako žaloby v občanských nebo obchodních věcech ve smyslu tohoto nařízení. Proto odmítl zmíněné žaloby doručit a požádal Landgericht Wiesbaden, aby nejprve určil, zda se dotčené spory týkají, či netýkají občanských a obchodních věcí.
- 17 Ve sporu, o který se jedná ve věci C-245/13, Landgericht Wiesbaden založil své pochybnosti rovněž na posouzení provedené Bundesamt für Justiz v obdobných případech.
- 18 Co se týče sporu v původním řízení ve věci C-578/13, Landgericht Kiel, který měl za to, že nařízení č. 1393/2007 nelze v projednávané věci použít, nařídil Bundesministerium für Justiz (Spolkové ministerstvo spravedlnosti), aby byla žaloba doručena diplomatickou cestou. Toto ministerstvo však žádost o doručení vrátilo, aniž jí vyhovělo, a odkázalo na žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věcech C-226/13, C-245/13 a C-247/13.
- 19 Oba předkládající soudy se tudíž snaží zjistit, zda spory v původním řízení spadají pod věci občanské a obchodní ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1393/2007. Podle nich odpověď na tuto otázku závisí na kvalifikaci sporů, které jim byly předloženy. V projednávané věci jednak žalobci ve věci v původním řízení podali žaloby na základě občanského práva, jimiž se v podstatě domáhali buď náhrady škody z důvodu rušení práva držby a práva vlastnického, nebo požadovali smluvní splnění původních závazků, které se staly splatnými, popřípadě se navíc domáhali jiné kompenzace. Dále byly smluvní podmínky emise řeckých státních dluhopisů změněny přijetím zákona č. 4050/2012, což by mohlo vést k domněnce, že stát jednal v rámci výkonu své veřejné moci.

- 20 Za těchto podmínek se Landgericht Wiesbaden rozhodl přerušit řízení ve věcech C-226/13, C-245/13 a C-247/13 a položit Soudnímu dvoru následující otázku, která je ve všech třech věcech formulována totožně:

„Je článek 1 nařízení [...] č. 1393/2007 [...] nutno vykládat tak, že žaloba, jíž se nabyvatel dluhopisů vydaných žalovanou, které byly uloženy na účtu cenných papírů žalobce u [jeho banky] a ohledně nichž žalobce nepřijal nabídku předloženou žalovanou koncem února 2012, domáhá náhrady škody ve výši rozdílu v hodnotě při výměně dluhopisů přesto provedené v březnu 2012 – která byla pro žalobce hospodářsky nevýhodná – má být považována za ‚věc občanskou nebo obchodní‘ ve smyslu tohoto nařízení?“

- 21 Ve věci C-578/13 se Landgericht Kiel rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být článek 1 [nařízení č. 1393/2007] vykládán v tom smyslu, že žaloba, kterou nabyvatel vládních dluhopisů domáhá vůči žalované uspokojení svého nároku na splnění smluvního závazku a náhradu škody, je považována za ‚věc občanskou [nebo] obchodní‘ ve smyslu čl. 1 odst. 1 první věty [tohoto] nařízení, pokud nabyvatel nepřijal nabídku výměny zveřejněnou žalovanou koncem února 2012, která byla umožněna [zákonem č. 4050/2012]?”

2) Jedná se v případě žaloby, která se v jádru opírá o neúčinnost či popřípadě neplatnost [zákona č. 1/2012], o odpovědnost státu za jednání nebo opomenutí při výkonu státní moci ve smyslu čl. 1 odst. 1 věty 2 nařízení [č. 1393/2007]1?“

- 22 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 5. června 2013 byly věci C-226/13, C-245/13 a C-247/13 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku. Usnesením ze dne 10. prosince 2013 byla věc C-578/13 připojena k těmto věcem pro účely ústní části řízení a rozsudku.

K předběžným otázkám

K přípustnosti

- 23 Podle Evropské komise jsou žádosti o rozhodnutí o předběžných otázkách ve věcech C-226/13, C-245/13 a C-247/13 nepřípustné. Jelikož tyto žádosti neupřesňují údajný akt veřejné moci, o který se jedná, a obsahují nepřesnosti týkající se nabídky na výměnu, nevyklíčily tedy správně a dostatečně skutkový kontext věcí v původním řízení.

- 24 Kromě toho i za předpokladu, že v projednávané věci lze předkládající soud považovat za soud, jemuž byl spor předložen ve smyslu článku 267 SFEU, tento soud položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku pouze na základě skutečnosti, že Bundesamt für Justiz, působící jako „ústřední orgán“ ve smyslu článku 3 nařízení č. 1393/2007, odmítl předat žádosti žalobců ve věci v původním řízení řeckým orgánům a zmíněný soud požádal, aby předběžně a s konečnou platností rozhodl o povaze dotčených žalob. Vzhledem k tomu, že však takovýto ústřední orgán není oprávněn odmítnout žádost o předání předloženou příslušným vnitrostátním soudem, není položena otázka relevantní pro řešení sporů, o které se jedná ve zmíněných věcech.

- 25 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Zamítnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že požadovaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém,

nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které mu jsou položeny (rozsudek Rohm Semicodnuctor, C-666/13, EU:C:2014:2388, bod 38 a citovaná judikatura).

- 26 V projednávané věci postačí na úvod konstatovat, že z předkládacích rozhodnutí jasně vyplývá, že akt veřejné moci uváděný ve věci v původním řízení tvoří jednostranná a retroaktivní změna podmínek dluhopisů vydaných Hellenische Republik, tj. změna, jež byla umožněna zákonem č. 4050/2012.
- 27 Co se dále týče údajných nepřesností v prezentaci obsahu nabídky výměny předložené Hellenische Republik, stačí připomenout, že není na Soudním dvoru, nýbrž na vnitrostátním soudu zjistit skutečnosti, které vedly ke sporu, a vyvodit z nich důsledky pro rozhodnutí, které má vydat (rozsudek Traum, C-492/13, EU:C:2014:2267, bod 19 a citovaná judikatura).
- 28 Kromě toho není zjevné, že odstranění pochybností vyjádřených předkládajícím soudem ve věcech C-226/13 věcí, C-245/13, C-247/13, co se týče kvalifikace probíhajících soudních sporů, které jsou před ním projednávány, jakožto věcí občanských nebo obchodních, není relevantní pro vyřešení těchto sporů. Použitelnost nařízení č. 1393/2007 a další průběh řízení před tímto soudem s ohledem na doručení, jež má zajistit, závisí totiž právě na odstranění těchto pochybností.
- 29 Okolnost, že předkládající soud vyjádřil údajně takovéto pochybnosti ohledně jednání uskutečněných Bundesamt für Justiz, jež je podle názoru Komise v rozporu s tímto nařízením, není jako taková s to zpochybnit domněnku relevance svědčící otázkám položeným tímto soudem.
- 30 Konečně, jelikož Komise zřejmě zpochybňuje absenci sporu probíhajícího před vnitrostátním soudem, který jedná v rámci výkonu svých soudních činností, je třeba připomenout, že pojem „vynesení [...] rozsudku“ ve smyslu čl. 267 druhého pododstavce SFEU musí být vykládán extenzivně s cílem zamezit tomu, aby četné procesní otázky, byly považovány za nepřípustné a nemohly být předmětem výkladu Soudního dvora. Tento pojem tudíž musí být chápán v tom smyslu, že zahrnuje celé řízení vedoucí k vynesení rozsudku předkládajícím soudem, aby Soudní dvůr mohl vyložit všechna procesní ustanovení unijního práva, která předkládající soud musí použít k tomu, aby vynesl svůj rozsudek (obdobně viz rozsudek Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, body 41 a 42).
- 31 V projednávané věci se dotčené návrhy, o které se jedná v původním řízení, týkají postupů doručování písemností, které představují návrh na zahájení řízení, žalovanému. Okolnost, že tyto návrhy byly podány ještě před nástupem kontradiktorní fáze, tudíž tvoří integrální součást otázek, jež jimi mají být vyřešeny.
- 32 Vzhledem k výše uvedeným úvahám jsou předběžné otázky přípustné.

K věci samé

- 33 Podstatou otázek předkládajících soudů je, zda musí být čl. 1, odst. 1 nařízení č. 1393/2007 vykládán v tom smyslu, že pod pojem „věci občanské a obchodní“ ve smyslu tohoto ustanovení spadají soudní žaloby na náhradu škody z důvodu rušení práva držby a práva vlastnického, jako jsou ty, o které se jedná ve sporu v původním řízení, podané soukromými osobami, držiteli státních dluhopisů, proti vydávajícímu státu.
- 34 Pro odpověď na tyto otázky je třeba především připomenout, že co se týče Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následných úmluv týkajících se přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva“), Soudní dvůr poté, co určil, že článek 1 Bruselské úmluvy omezil rozsah její působnosti na „věci občanské a obchodní“, rozhodl – přestože nedefinoval obsah a dosah tohoto pojmu – že musí být považován za pojem autonomní, který je nutno vykládat

s odkazem jednak na cíle a systém uvedené úmluvy, jednak na obecné zásady vyvozené ze všech vnitrostátních právních řádů (rozsudek Lechouritou a další, C-292/05, EU:C:2007:102, body 28 a 29, jakož i citovaná judikatura).

- 35 Dále Soudní dvůr taktéž rozhodl, že článek 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04 s. 42) vymezující oblast působnosti tohoto nařízení v „občanských a obchodních věcech“, který však nedefinuje obsah tohoto pojmu, musí být vykládán autonomně s odkazem na cíle a systém daného nařízení, jakož i na obecné zásady vyvozené ze všech vnitrostátních právních řádů (rozsudek flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 24).
- 36 Konečně Soudní dvůr na základě okolnosti, že čl. 1 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06 s. 243), ve znění nařízení (ES) č. 2116/2004 ze dne 2. prosince 2004 (L 367, s. 1), zakotvuje zásadu, že oblast působnosti tohoto nařízení je omezena na „občanskoprávní věci“, přestože nedefinuje obsah a dosah tohoto pojmu, dospěl k závěru, že pojem „občanskoprávní věci“ musí být vykládán autonomně (viz rozsudek C, C-435/06, EU:C:2007:714, body 38 a 46).
- 37 Co se nicméně týče nařízení č. 1393/2007, o které se jedná ve věci v původním řízení, je třeba konstatovat, že jeho čl. 1 odst. 1 rovněž stanoví, že se toto nařízení použije na občanské a obchodní věci, a mimoto dodává, že se nevztahuje na odpovědnost státu za jednání nebo opomenutí při výkonu státní moci („*acta iure imperii*“).
- 38 Dále však toto nařízení nevymezuje obsah a dosah pojmu „občanské a obchodní věci“ ani pojmu „*acta iure imperii*“.
- 39 Za těchto okolností je třeba dospět k závěru, že pojem „občanské a obchodní věci“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 je rovněž třeba považovat za autonomní pojem a tento pojem musí být vykládán zejména s ohledem na cíle a systematiku tohoto nařízení.
- 40 Pokud jde o cíle sledované nařízením č. 1393/2007, z bodu 2 odůvodnění uvedeného nařízení vyplývá, že usiluje o zdokonalení a urychlení zasílání soudních a mimosoudních písemností v zájmu zajištění řádného fungování vnitřního trhu. Tento cíl je připomínán též v bodech 6 a 7 odůvodnění uvedeného nařízení, jež se týkají zejména účinnosti a rychlosti soudního řízení, jakož i rychlosti předávání těchto písemností. Článek 4 odst. 1 téhož nařízení navíc stanoví, že soudní písemnosti jsou zasílány nejrychlejším možným způsobem.
- 41 V této souvislosti bod 10 odůvodnění nařízení č. 1393/2007 stanoví, že „by měla být možnost odmítnout doručení písemnosti omezena na výjimečné situace“. Proto jsou v souladu s čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení žádost o doručení a zaslání písemnosti po obdržení vráceny odesílajícímu subjektu, pokud tato žádost „zjevně spadá mimo oblast působnosti“ zmíněného nařízení.
- 42 Jak však správně uvedla Komise, rozlišení soudních sporů v občanskoprávních a obchodních věcech od sporů do této oblasti nespádajících například proto, že se týkají odpovědnosti státu za jednání nebo opomenutí při výkonu veřejné moci, může představovat složitý úkol.
- 43 V těchto případech lze o způsobu řešení tohoto problému pro účely použitelnosti jiných předpisů nebo dohod, jako jsou ty, jež jsou uvedeny v bodech 34 až 36 výše, obvykle rozhodnout až poté, co je všem stranám dotčeného sporu poskytnuta možnost vyjádřit se k dané otázce, aby měl soud, jemuž byla věc předložena, k dispozici veškeré informace nezbytné k rozhodnutí.

- 44 Tak tomu však není, jedná-li se o otázku, zda se návrh na zahájení řízení týká občanských a obchodních věcí ve smyslu nařízení č. 1393/2007.
- 45 Tato otázka totiž musí být nutně vyřešena ještě před tím, než je zmíněný návrh doručen účastníkům řízení s výjimkou žalobce, neboť právě na odpovědi na tuto otázku závisí způsob doručení tohoto aktu.
- 46 Za těchto okolností a vzhledem k cílům rychlosti doručování soudních dokumentů, jež sleduje nařízení č. 1393/2007, se dotyčný soud musí omezit na prvotní zkoumání nutně neúplných informací, které má k dispozici, aby zjistil, zda se žaloba týká občanskoprávních nebo obchodních věcí, nebo oblasti, na kterou se čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení nevztahuje, přičemž výsledek tohoto zkoumání samozřejmě nemůže nepředjímat pozdější rozhodnutí, které bude muset přijmout soud, jemuž byla věc předložena, zvláště co se týče vlastní příslušnosti a merita dotyčné věci.
- 47 Takový výklad tohoto ustanovení nejen že zajišťuje užitečný účinek nařízení č. 1393/2007, ale je potvrzován i jeho systematikou.
- 48 S výjimkou případu nemožnosti doručení soudní písemnosti z důvodu nesplnění formálních požadavků stanovených nařízením č. 1393/2007 může totiž přijímající subjekt doručené písemnosti vrátit odesílatému subjektu v souladu s čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení pouze v případě, že žádost o doručení této písemnosti zjevně nespadá do působnosti tohoto nařízení.
- 49 Proto pro účely zjištění, zda je nařízení č. 1393/2007 použitelné, postačí, aby soud, jemuž byla věc předložena, dospěl k závěru, že není zjevné, že se k němu podaná žaloba netýká občanských a obchodních věcí.
- 50 Co se týče otázky, zda se nařízení č. 1393/2007 použije ohledně takových žalob, jako jsou ty, o které se jedná ve věci v původním řízení, je třeba uvést, že ze samotného ze znění čl. 1 odst. 1 zmíněného nařízení vyplývá, že ačkoli určité spory mezi veřejným orgánem a osobou soukromého práva mohou spadat do působnosti tohoto nařízení, toto neplatí, jestliže veřejný orgán jedná při výkonu veřejné moci.
- 51 Pro odpověď na zmíněnou otázku je tedy třeba ověřit, zda se vztah mezi žalobci v původním řízení a Hellenische Republik zjevně vyznačuje projevem veřejné moci ze strany státu, který je dlužníkem, což by odpovídalo výkonu pravomocí širších, než které existují podle pravidel vymykajícím se zásadám obecné právní úpravy použitelné na vztahy mezi soukromými osobami (rozsudky Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, EU:C:2003:282, bod 30, jakož i Lechouritou a další, C-292/05, EU:C:2007:102, bod 34).
- 52 V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že vnitrostátní nebo mezinárodní veřejnoprávní subjekt, který vymáhá úhradu poplatků od osoby soukromého práva z titulu užívání jeho zařízení a služeb, jedná v rámci výkonu veřejné moci, zejména jestliže je uvedené užívání povinné a výlučné a sazba poplatků, způsob výpočtu, jakož i postupy vybírání jsou stanoveny vůči uživatelům jednostranně (rozsudky LTU, 29/76, EU:C:1976:137, bod 4, jakož i Lechouritou a další, C-292/05, EU:C:2007:102, bod 32).
- 53 Emise dluhopisů však nutně nepředpokládá výkon pravomocí vymykajících se pravidlům použitelným ve vztazích mezi jednotlivci. Nelze totiž vyloučit, že se právnická osoba soukromého práva může za účelem financování vlastních činností obrátit na trh, zejména cestou emisí dluhopisů.
- 54 Co se dále týče věci v původním řízení, ze spisu zjevně nevyplývá, že finanční podmínky daných cenných papírů byly stanoveny jednostranně rozhodnutím Hellenische Republik, a nikoliv na základě tržních podmínek, jimiž se řídí obchodování s těmito nástroji a jejich ziskovost.

- 55 Je pravda, že se zákon č. 4050/2012 týká správy veřejných financí, zejména restrukturalizace veřejného dluhu s cílem vypořádat se s vážnou finanční krizí, a že právě za tímto účelem jím byla do dotčených smluv vložena možnost výměny dotyčných cenných papírů.
- 56 V tomto ohledu je však třeba uvést, že okolnost, že tato možnost byla zavedena zákonem, sama o sobě nepostačuje k závěru, že stát vykonával svoji veřejnou moc.
- 57 Dále není zjevné, že by přijetí zákona č. 4050/2012 přímo a bezprostředně vedlo ke změnám finančních podmínek dotyčných cenných papírů, a způsobilo tak škodu tvrzenou žalobci. Tyto změny měly být totiž provedeny v návaznosti na rozhodnutí většiny majitelů dluhopisů na základě doložky o výměně vložené do emisních smluv, což ostatně potvrzuje záměr Hellenische Republik ponechat správu dluhopisů v regulačním rámci občanskoprávní povahy.
- 58 Vzhledem k těmto úvahám nelze dospět k závěru, že věci v původním řízení zjevně nespadají do rámce občanských a obchodních věcí ve smyslu nařízení č. 1393/2007, takže toto nařízení je na uvedené věci použitelné.
- 59 S ohledem na výše uvedené je na položené otázky třeba odpovědět, že čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že soudní žaloby na náhradu škody z důvodu rušení práva držby a práva vlastnického, jako jsou žaloby, o které se jedná v projednávané věci, podané soukromými osobami, jež jsou držiteli státních dluhopisů, proti vydávajícímu státu, spadají do oblasti působnosti zmíněného nařízení, jelikož se nejví, že by se zjevně netýkaly občanských a obchodních věcí.

K nákladům řízení

- 60 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícími soudy, jsou k rozhodnutí o nákladech řízení příslušné uvedené soudy. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že soudní žaloby na náhradu škody z důvodu rušení práva držby a práva vlastnického, jako jsou žaloby, o které se jedná v projednávané věci, podané soukromými osobami, jež jsou držiteli státních dluhopisů, proti vydávajícímu státu, spadají do oblasti působnosti zmíněného nařízení, jelikož se nejví, že by se zjevně netýkaly občanských a obchodních věcí.

Podpisy.